

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. К., 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., Ш-ТИ НАКАЗАТЕЛНИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Гюрай Ал. Мурадов

при участието на секретаря Гергана Кр. Бабикова
като разгледа докладваното от Гюрай Ал. Мурадов Административно наказателно дело № 20235320200554 по описа за 2023 година

Установи следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба подадена от Д. К. Д. с ЕГН ***** от с. Х.Д., ул.***** , обл.П. срещу Наказателно постановление № 23-0281-000883 от 10.10.2023 г. издадено от Началник група в ОДМВР П., РУ К., с което на жалбоподателя на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50.00 лева за извършено нарушение на чл.104а от ЗДвП.

В жалбата се изразява становище за незаконосъобразност на атакуваното НП, като се оспорва описаната в него фактическа обстановка, която не отговаря на реалната действителност. Излагат се съображения, че Д. не е извършил нарушението, за което е наказан и че е налице маловажност на случая. По тези съображения се иска НП да бъде отменено.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от упълномощен процесуален представител – адв.С., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Моли наказателното постановление да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, като отново се твърди, че жалбоподателят не е извършил нарушението, за което е санкциониран. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна редовно призована не изпраща представител в съдебно заседание. Изразява писмено становище по депозираната жалба, като счита, че същата е неоснователна, а издаденото наказателно постановление - правилно и законосъобразно, предвид което моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение в случай, че жалбоподателят претендира разноски за възнаграждение на адвокат и съдът счете, че жалбата е основателна.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 18.09.2023 г. в 08:25 часа в гр.С. по ул. „*****“ с посока на движение от изток към запад /от гр.С. към с.А./, жалбоподателят управлявал автобус „*****“, собственост на „*****“ гр.К., като по време на управлението водачът използвал мобилен телефон /говорил по него/ без устройство, позволяващо ръцете му да са свободни. Това обстоятелство било забелязано и ясно видяно от дежурния автопатрул при РУП К. в състав свидетелите Н. Д. и В. Р., поради което те го последвали и спрели на безопасно място в началото на с.А. откъм гр.С..

За констатираното нарушение свидетелят Н. Д. на длъжност мл. автоконтрольор при РУ К., ОДМВР П., в присъствието на нарушителя и свидетеля В. Р., съставил АУАН серия G A №870084 от 18.09.2023 г. Жалбоподателят получил препис от акта и подписал същия без да сочи възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е депозирано писмено възражение.

Въз основа на съставения АУАН, на 10.10.2023 г. било издадено атакуваното наказателно постановление, с което при идентично посочени с акта обстоятелства по нарушението, дата и място на извършването му, на Д. било наложено административно наказание на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП - "глоба" в размер на 50.00 лева за извършено нарушение на чл.104а от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните от съда свидетели, както и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства: Заповеди, писма, справка за нарушител/водач на жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на преклузивния срок за обжалване и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображенията:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочени от жалбоподателя основания. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че АУАН и атакуваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, съобразно приложените по делото и заповеди на Министъра на вътрешните работи и на Главния секретар на МВР.

На следващо място, същите са в предвидената от закона писмена форма и съдържание, при спазване на установения ред и в сроковете по чл.34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Спазена е и законово предвидената процедура за съставянето и връчването, като в съставения АУАН актосъставителят е отразил фактическите обстоятелства на твърдяното нарушение и обстоятелствата по извършването му. АУАН съответства на предвидените с чл. 42 от ЗАНН изисквания, като нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно с посочване времето и мястото на извършването му, както и конкретните действия, с които жалбоподателят е нарушил законовите разпоредби. Съгласно изискванията на чл.40, ал. 1 от ЗАНН, АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и свидетел-очевидец, присъствал при извършването и установяването му. Императивно установените реквизити, които наказателното постановление задължително следва да съдържа са изчерпателно изброени в чл. 57 от ЗАНН. Видно от съдържанието на атакуваното НП, законосъобразно е описано, че на водача се налага наказание, както следва: по чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП – глоба в размер на 50.00 лева. В случая съдът намира, че съдържанието на атакуваното НП отговаря изцяло на законоустановените изисквания.

С оглед изложеното съдебният състав не констатира допуснати в хода на административно-наказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на санкционния акт.

Настоящия съдебен състав намира и, че от събрания по делото доказателствен материал се установява, че жалбоподателят Д. е осъществил от обективна и субективна страна соченото в НП административно нарушение. Съдът приема, че от доказателствената съвкупност може да бъде направен категоричен извод, че от обективна страна на посочените дата и място, жалбоподателят е управлявал автобус ***** собственост на *****, като по време на движение използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо ползването на телефона без участие на ръцете му. Съдът не споделя изложените от защитата и жалбоподателя възражения, че последният не е извършил нарушението, за което е санкциониран. Видно от показанията на свидетелите разпитани по време на съдебното следствие, които са установили нарушението, същите ясно са го възприели и са описали къде точно е бил засечен да говори по мобилния си телефон жалбоподателя, а именно в гр.С. по ул. „*****“, т.е. в края на града откъм с.А.. Полицейските служители са категорични, че са спрели водача – жалбоподател в началото на с.А. откъм гр.С. /разстояние по-малко от 1 км./, именно защото в движение са го забелязали да говори по телефона и че в с.А. е било най-безопасно спирането и проверката, но дори и там и пред тях Д. продължавал да говори по мобилния телефон. Съдът кредитира показанията им тъй като същите са обективни, логични и последователни, подкрепят се от събраните по делото доказателства, дадени са от лица незаинтересовани от изхода на делото, и съответно не кредитира показанията на разпитаната свидетелка Ц.Ц., доведена от страна на жалбоподателя, тъй като от показанията на полицейските служители, а и от отбелязването направено в самия АУАН се установява, че към момента на констатиране на нарушението

водачът е говорил по телефона, а тя живее на съпругески начела с Д., поради което според съда показанията ѝ установяват единствено и само факти удобни за защитата му и съществено противоречат на останалите събрани по делото свидетелски показания, посочени по-горе и приети от съда. И двамата служители си спомнят категорично, че Д. е използвал мобилен телефон по време на движение на МПС, без участието на устройство "handsfree". Действително тезата на обвинението се подкрепя само от показанията на полицейските служители. Няма обаче изтъкнати каквито и да е основания за предубеденост или заинтересованост конкретно на тези контролни органи. Показанията на същите са съдържателни, логични, не си противоречат помежду си и са дадени при липса на заинтересованост, след разясняване на отговорността по чл. 290 от НК. Полицейските служители посочват, че са възприели непосредствено движението на автобуса и водача Д., който е използвал мобилния си телефон. На практика няма други доказателства за нарушението освен свидетелските показания на полицейските служители, но същите еднозначно сочат признаците на нарушението от обективна страна и кой е бил водача на автомобила. Настоящата инстанция не намери никакви основания да не се довери на двамата полицейски служители, независимо, че в показанията си имат несъществени разминавания относно това дали са изпреварили МПС управлявано от Д. или са се движили срещу него в момента в който са възприели, че говори по телефона, но същите не влияят за главния факт включен в предмета на доказване, а именно - дали жалбоподателят е използвал мобилен телефон по време на управление, без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете, за което двамата свидетели бяха категорични. Следва да се отбележи, че депозираните от тях показания пред настоящия съд са след малко повече от 4 месеца след установяването на нарушението, а такива подобни нарушения, както и други по ЗДвП, те несъмнено констатираят почти ежедневно в работата си, поради което и нормално да не помнят в детайли всеки отделен случай.

Нарушението е от категорията на т. нар. "формални нарушения" и за съставомерността му е достатъчно поставяне в опасност на охранените обществени отношения по безопасност на движението, като не са необходими настъпването на каквито и да било общественоопасни последици.

От субективна страна, нарушението е извършено виновно. Жалбоподателят в качеството си на правоспособен водач на МПС е запознат с разпоредбите на ЗДвП, поради което е могъл и е бил длъжен да съобрази поведението си със забраната за управление на МПС по време, на което е забранено използването на мобилен телефон. С новата разпоредба на чл. 189з ЗДвП (Нов – ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), законодателят изрично изключи приложението на чл.28 от ЗАНН за извършени нарушения по ЗДвП. Независимо от горното и за пълнота на изложението, съдът намира за необходимо да посочи следното: Маловажен случай е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на

обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Настоящият случай не е такъв. Извършеното нарушение е от категорията на формалните – не се изисква настъпване на вредни последици, които съдът да цени като незначителни. Достатъчно за съставомерността им е поставяне в опасност на охранените с разпоредбата на ЗДвП обществени отношения по опазване живота, здравето и имуществото на гражданите при осъществяване на дейността по транспорта, представляваща източник на повишена опасност. Не са налице и други смекчаващи отговорността обстоятелства.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а наказателното постановление – потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора, право на разноски има въззиваемата страна, но доколкото такива не се претендират и доказват, то не се и присъждат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

1.ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-0281-000883 от 10.10.2023 г., издадено от Началник група в ОДМВР П., РУ К., с което на Д. К. Д. с ЕГН ***** от с. Х.Д., *****, обл.П. на основание чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50.00 лева за нарушение на чл.104а от ЗДвП.

2.Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд – П..

Съдия при Районен съд – К.: _____